

Ejendomme derigennem, at der inden for en vis Tid skal gives dem, der foretage Konvertering, Fritagelse for Stempelafgift, Tinglæsnings- og Udslettelsesgebyr og endelig for Betaling for Panteattester. Lovforslaget er for saa vidt af samme Indhold, som Loven af 15de Februar 1895, den sidste Lov, vi havde om dette Emne, idet der dog er foretaget en ikke uvæsentlig Ændring deri, idet Loven af 1895 kun blev given for 3 Terminer og senere yderligere blev forlænget for 2 Terminer, altsaa i alt fik Gyldighed for 5, medens det foreliggende Forslag gaar ud paa, at Loven skal gælde for 11 Terminer. Jeg har ikke kunnet slutte mig til dette Forslag i det andet Ting, og jeg skal tillade mig lidt nærmere at begrunde hvorfor.

Ved Fremsættelsen i Folketinget blev der af Forslagsstillerne i Grunden kun givet den Motivering for Forslaget, at man henviste til, at da Staten konverterede sin Gæld i 1886—87, havde man givet en Lov til Lettelse for Konverteringen af Prioritetslaan i faste Ejendomme, og da Staten atter konverterede i 1894, havde man foretaget det samme Skridt. Nu mente man, at da Staten havde konverteret i Henhold til Loven af 27de November f. A., var derved tilstrækkelig Grund til atter at give en Lov, hvorved man gav de heromhandlede Lettelser. Dette, mener jeg, er ikke tilstrækkelig Begrundelse af Lovforslaget. Det staar saaledes for mig, at man skal være overordentlig forsigtig med at give en Lov af det Indhold, her er Tale om, som i Virkeligheden gaar ud paa at suspendere Virkningerne af en Skattelov for en vis begrænset Tid, og det vel at mærke en Skattelov af en ganske særlig Beskaffenhed. De Love, som her er Tale om, lægge jo Afgiften paa Statsborgerne, men ikke paa Personerne, ikke saaledes, at disse Udgifter svares af Personerne efter visse Bestemmelser til enhver given Tid, men de svares, naar Personer foretage visse Handlinger. Det er altsaa her Stempelafgifter og Sportler, der svares, naar der foretages visse Transaktioner. Nu er det jo dog en given Ting, at naar man suspenderer saadanne Loves Gyldighed for en kort Tid, opnaar man derved kun, at man fritager de Personer, der foretage de paagældende Transaktioner inden for dette Tidsrum, for at svare Afgift til Staten. Man yder altsaa dem en Lettelse, medens en lignende Lettelse ikke kommer de Personer til gode, som foretage tilsvarende Transaktioner, enten før eller efter det paagældende Tidsrum, i hvilket Loven har været gyldig.

Foretages denne Konvertering i Dag, saa skulle Afgifterne svares, foretages der Konvertering, naar denne Lov maatte være gaaet igennem, saa bliver vedkommende fritaget for Afgifterne, og naar saa Lovens Gyldighed er udløben, og en Konvertering foretages igen, skulle Afgifterne atter svares. Og her gælder det da, at disse Afgifter, som jeg har nævnt, svares af tre forskellige Personer hver for sig af sin Handling, saaledes at det i Virkeligheden medfører en Uretfærdighed, naar den ene bliver fri og de andre ikke. Disse Love medføre jo ogsaa en formindsket Statsindtægt. Dette er blevet draget i Tvivl nede i det andet Ting, om det virkelig er saa, men derom kan i Virkeligheden ikke være nogen Tvivl. Det er givet, at vil Loven ikke medføre en formindsket Statsindtægt, saa medfører det jo ikke heller nogen Gevinst for de paagældende konverterende. Det staar i uløselig Forbindelse med hinanden, at hvor der er Fordel for de konverterende, er der Tab for Staten; er der ikke Tab for Staten, er der heller ikke Fordel for de konverterende. Imidlertid dette lægger jeg ikke saa afgørende Vægt paa, om Staten ogsaa skulde opgive en Indtægt, der ganske vist ikke er af nogen betydelig Størrelse, vel at mærke da, naar man begrænser Lovens Virksomhed til kun at gælde et kortere Tidsrum, men der er endelig en Fare ved de Lovforslag, som vi her tale om, og en Fare, der er af den allerstørste Betydning. Det er klart, at naar man saaledes den ene Gang efter den anden vil give Love, hvorved man suspenderer Skattelovens Bestemmelser for visse begrænsede Tidsrum, vil der efterhaanden ganske naturligt hos Statsborgerne opstaa den Forestilling, at de paagældende Skattepaalæg ere af uretfærdig Beskaffenhed, siden Staten saaledes ophæver dem den ene Gang efter den anden, og der vil derved fremkomme Krav paa at faa en Forandring af de paagældende Skattelove, at man vedblivende bliver fri for disse Skattepaalæg, og det er Krav, der i og for sig af den Grund, at det medfører Uretfærdighed, at man suspenderer Skattelove i et kortere Tidsrum, ville kunne fremsættes med saa meget større Kraft. Nu ere vi imidlertid to Gange gaaede til saadanne Lovforanstaltninger, hvorved man lettede Konverteringen af Prioritetslaan i faste Ejendomme. Uagtet jeg har disse store Betænkeligheder overhovedet ved disse Love, skulde jeg ikke stille mig absolut afvisende over for et Lovforslag som dette, der nu er fremkommet, naar man kunde paavise, at der var tilstrækkelig Grund til